

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. T.T.**
zastoupeného advokátem Mgr. Zdeňkem Machem
sídlem Dr. Skaláka 10, 750 02 Přerov

proti
žalované **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2017 č. j. MV-27661-5/SO-2017, ve věci
zrušení povolení k trvalému pobytu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 10. 4. 2017 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované č. j. MV-27661-5/SO-2017 ze dne 29. 3. 2017, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky. Prvostupňovým rozhodnutím č. j. OAM-1095-25/ZR-2014 ze dne 26. 1. 2017 byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZPC"). Zároveň byla stanovena lhůta k vycestování z území, a sice 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že postupem správních orgánů byl zkrácen na právech, a to takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje v nenaplnění podmínky § 77 odst. 2 písm. f) ZPC, tedy že rozhodnutí není přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V případě žalobce správní orgány při posuzování přiměřenosti proti sobě postavily skutečnost, že manželka a dcera žalobce mají v ČR povolen trvalý pobyt a na druhou stranu pak zejména déle trvající obchod s drogami a 8 let nepodmíněného trestu odnětí svobody. Se závěrem, že zrušení trvalého pobytu nelze považovat za nepřiměřené, se žalobce neztotožňuje. Žalobce má v České republice stabilní sociální, rodinné i pracovní zázemí. Žije zde již od roku 2002, má zde manželku a dceru. Manželka chce i nadále zůstat v České republice, dcera navštěvuje českou školu. V případě opuštění území by byl přerušen kontakt nejen s manželkou a dcerou, ale také se zbytkem rodiny. Nepřiměřený dopad nezmění ani možnost krátkodobých pobytů, kdy délka trvání takového pobytu nemůže vést k zachování a rozvíjení rodinných vazeb. Zrušením povolení k trvalému pobytu dojde také k zásahu do práv dítěte, kterému bude znemožněno udržovat se žalobcem pravidelný osobní kontakt a přímý styk. Žalobce činí nesporným, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za výrobu drog, nicméně v jeho případě není na místě závěr, že veřejný zájem převyšuje nad zájmem soukromým a rodinným životem, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že se ve výkonu trestu choval řádně, pracoval a zapojoval se do veškerých aktivit, což mimo jiné vedlo k podmíněnému propuštění. Od té doby žalobce žije řádným a spořádaným životem.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 7. 2017 navrhla žalobu zamítnout a uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech poté odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
5. Soud ze správních spisů zjistil, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně č. j. 61 T 12/2013 – 1390 ze dne 18. 11. 2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 1 To 9/2014 – 1563 ze dne 20. 2. 2014 uznán vinným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let a k trestu propadnutí osobního motorového vozidla. Z důvodu pravomocného odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu zahájil správní orgán I. stupně dne 27. 5. 2014 s žalobcem správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. f) ZPC. Dne 12. 6. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno žalobcovo stanovisko k řízení, ve kterém uvádí, že je nezpochybnitelné, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody, nicméně žádný z výše jmenovaných soudů mu neuložil trest vyhoštění.

V České republice má stabilní rodinné zázemí, má zde manželku a dceru, které chtějí zůstat v České republice. Zrušení povolení k trvalému pobytu by bylo v rozporu se zájmem rodiny a tedy nepřiměřeným zásahem. Dne 26. 1. 2017 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, kterým zrušil platnost povolení k trvalému pobytu a zároveň stanovil lhůtu 30 dní od právní moci rozhodnutí k vycestování z území. V odůvodnění uvedl, že neudělením trestu vyhoštění není v rámci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nikterak vázán. Dále se správní orgán zabýval posouzením dotčení veřejného zájmu (zejména ochranou veřejného pořádku) a na druhé straně zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Jako negativní okolnosti správní orgán uvedl, že žalobce se jako člen organizované skupiny vědomě podílel na organizování, přípravě a realizaci pěstování rostliny konopí a z ní výroby drogy marihuana, a to ve značném rozsahu. Správní orgán připustil zásah do rodinných

vazeb žalobce, který dosáhne určité vyšší intenzity, nicméně tento zásah je stále přiměřený. Do soukromých a rodinných vazeb si v první řadě zasáhl žalobce sám, a to výše zmíněnou trestnou činností. Zrušením povolení k trvalému pobytu je odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, nikoli zakázán další pobyt v ČR. V případě dosažení plného výmazu z Rejstříku trestů, respektive splnění podmínky trestní zachovalosti, si může žalobce zažádat o další pobytové oprávnění na území ČR. Zrušení povolení k pobytu nezasáhne ani ekonomickou rovinu žalobce, neboť ten již nemá žádné živnostenské oprávnění ani nefiguruje v žádné právnické osobě, tedy nebyly zjištěny žádné podstatné ekonomické vazby žalobce v ČR. Při poměření rodinných a soukromých vazeb žalobce v ČR a délky jeho pobytu na území proti spáchané trestné činnosti, závažnosti trestné činnosti pro společnost, jakož i délky nepodmíněného trestu odnětí svobody, došel správní orgán I. stupně k závěru, že je zde převyšující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce. Zrušení povolení k trvalému pobytu je tedy přiměřené. Na závěr správní orgán uvedl, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, kdy v takovém případě chrání právo dítěte na kontakt s rodičem. Zrušením povolení k trvalému pobytu nedojde tedy ani k zásahu do práv žalobcovy dcery. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, ve kterém zopakoval své závěry učiněné ve stanovisku k řízení, vedené primárně do nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Napadeným rozhodnutím žalovaná žalobcovo odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Dle názoru žalované zhodnocení přiměřenosti orgánem I. stupně dostatečně odpovídá požadavkům kladeným § 174a ZPC. Prvostupňový orgán srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, v čem spočívá převyšující zájem na ochraně společnosti. Žalovaná uvedla, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nebudou žalobci upřena rodičovská práva, byť jeho vycestováním může dojít k omezení kontaktů s dcerou i manželkou. Žalobce k udržení styku s rodinou může požádat o udělení krátkodobého víza. Ani rodinné vazby nezpůsobují nepřiměřenost rozhodnutí, kdy žalovaná v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 274/2016-47, ze kterého cituje, že žalobce v důsledku spáchání trestné činnosti mohl očekávat, že mu může být povolení k trvalému pobytu zrušeno. K námitce, že žalobce po podmíněném propuštění vede řádný život, žalovaná uvedla, že z krátkého časového úseku nelze vyhodnotit nepáchání další trestné činnosti, kdy navíc zkušební doba byla stanovena až do 18. 8. 2022. Žalovaná uzavřela, že rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do

soukromého a rodinného života žalobce, jako zákonem předvídaný důsledek protiprávního a vysoce společensky nebezpečného jednání.

6. Podle § 77 odst. 2 písm. f) ZPC v rozhodném znění, zruší ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
7. K námitce nepřiměřenosti zásahu krajský soud předně uvádí, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce nelze považovat za trestně zachovalého, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání 8 let. Sporná je tedy pouze otázka přiměřenosti důsledků zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce namítá, že správní orgány učinily nesprávný závěr o míře a závažnosti možných dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Při přezkumu takového zásahu je nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat na jedné straně zájmy cizince a na druhé straně veřejný zájem. Dle judikatury ESLP, je nutné konkrétně zohlednit následující faktory: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (5) imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); (6) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; (7) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (8) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (9) počet dětí a jejich věk; (10) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42; z judikatury ESLP zejména Ůner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57 - 58). Ačkoli výše zmíněná kritéria byla primárně vytvořena v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, je možná jejich aplikace v adekvátně pozměněném znění i na rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
8. K povaze a závažnosti dotčeného veřejného zájmu soud uvádí, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursorů. Větší míra škodlivosti pro společnost je navíc spatřována v tom, že se žalobce dopustil takového činu ve větším rozsahu, čímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, navíc jako člen organizované skupiny. Žalobce se, jak vyplynulo ze správního spisu, nachází na území ČR od roku 2002. V roce 2007 mu byl udělen trvalý pobyt a ani fakt, že se mu zde v roce 2009 narodila dcera, ho neodradil od páchaní závažné

Shodu s prvopisem potvrzuje

trestné činnosti. Argument žalobce, že se ve výkonu trestu odnětí svobody choval řádně a po podmíněném propuštění žije řádným a spořádaným životem není relevantní. Předně žalobcovo chování ve výkonu trestu odnětí svobody nemůže být považováno za vedení řádného života, neboť zde byl de facto nucen vést řádný život. Zároveň od jeho podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody do rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované neuplynula dostatečně dlouhá doba pro závěr, že žalobce vede řádný život. Podobně nelze přehlédnout skutečnost, že se žalobce dopustil trestné činnosti v rámci vietnamské komunity, z čehož lze usuzovat menší míru socializace žalobce v hostitelském státě. Soud tedy přisvědčuje správním orgánům, že společenskou nebezpečnost žalobcova jednání (spáchaného trestného činu) je nutné hodnotit jako velmi vysokou, stejně jako narušení veřejného pořádku je nutné kvalifikovat jako závažné. Na tento závěr nemůže mít vliv ani námitka neudělení trestu vyhoštění, jelikož správní orgány správně konstatovaly, že tímto nejsou vázány, a tudíž to nemá vliv na jejich rozhodování (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013 – 37).

9. Zbývá posoudit míru zásahu do soukromého a rodinného života. Nelze přehlédnout, že jak prvostupňový správní orgán tak žalovaná nehodnotili zvlášť jednotlivé hlediska rodinného života žalobce, nicméně tato skutečnost sama nevede k závěru o nesprávnosti úvah správních orgánů za situace, kdy dovodili existenci rodinného života a vzájemné silné rodinné vazby. V projednávaném případě při poměrování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce proti sobě postavili veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku (viz výše) s právem na soukromý a rodinný život žalobce. V rámci samotného poměrování prvostupňový správní orgán i žalovaná připustili možnost intenzivnějšího zásahu do rodinného života žalobce, nicméně jednoznačně převážily negativní okolnosti v neprospěch žalobce. Zásah do rodinného a soukromého života byl shledán za stále přiměřený a krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nemožnost dalšího soužití s manželkou a dcerou na území České republiky nelze považovat za nepřiměřený zásah do jeho

rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34). Zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou žalobce ani jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný život. Z obsahu správního spisu ani ze samotného tvrzení žalobce totiž nevyplývá, že by realizace společného života nebyla možná například v zemi žalobcova původu (stejně jako v zemi původu členů jeho rodiny). Lze tedy uzavřít, že zhodnocení míry narušení veřejného pořádku žalobcem ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce bylo provedeno dostatečně pečlivě, přičemž zásah do žalobcova soukromého a rodinného života nebyl shledán nepřiměřeným.

10. Nelze souhlasit ani s námitkou, že žalovaná, resp. prvostupňový správní orgán, nebrali dostatečně v úvahu nejlepší zájem dítěte, když zrušením povolení k trvalému pobytu došlo k zásahu do práv žalobcovy dcery, a to dle čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte. Je nutné poznamenat, že žalobce dále tuto námitku nerozvádí, když pouze konstatuje, že tímto bude dceři znemožněno udržovat osobní kontakt a přímý styk se žalobcem. K tomu soud uvádí, že vztah žalobce a jeho dcery předně narušil sám žalobce, neboť větší část života

dcery byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Jak navíc plyne z přehledu návštěv založených ve správním spise, neudržel žalobce po tuto dobu s dcerou pravidelný přímý kontakt. Napadeným rozhodnutím nejsou žalobci odeprána rodičovská práva k jeho dceři. Jak již bylo ostatně uvedeno správními orgány, právní řád poskytuje také jiné možnosti, jak žalobce může dceru navštěvovat, aniž by bylo nutné, aby dcera musela Českou republiku opouštět (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-46). Nelze tedy hovořit ani o tom, že by došlo zrušením povolení k trvalému pobytu stěžovatele k nepřiměřenému zásahu do práv dítěte.

11. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť její náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 3. dubna 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu